

Kjøbstæderne i Almindelighed, maa jeg protestere derimod. Jeg er valgt i en Kjøbstad; jeg repræsenterer altsaa baade Land og By, og jeg er bleven specielt opfordret af Kjøbstadbeboerne til at nedlægge en Protest imod, at det er deres Mening, at Grundloven af 5te Juni skal forandres, saaledes som vi ere isærb med at gjøre det. Jeg har ligesvem modtaget det Mandat, at nedlægge Protest derimod og stemme derimod; jeg har lovet at gjøre det, og jeg vil holde mit Ord. Jeg kan nu fuldkommen vel forstaae, at der er Folk, som ønske en saadan Forandring: men jeg kan ikke forstaae, hvorledes Folk af min Stand, saavel her i dette Thing, som udenfor det, kunne være med til at virke hen til en saadan Forandring. Det forekommer mig, at det er paa en Maade at skjære Nis til sin egen rumpe. (Stærk Latter fra Salen og Tilhørerpladsen).

Formanden: Jeg maa opfordre det ærede Medlem til at udtale sig i mere passende Udtryk.

Christensen: Det glæder mig virkelig, at jeg har fremkaldt denne Latter hos Tilhørerne.

Formanden: Jeg maa anmode det ærede Medlem om, ikke at henvende sig til Tilhørerne; det ærede Medlem har efter Forretningsordenen at henvende sig til Formanden i Thinget.

Christensen: Den ærede Formand udtaler, at jeg ikke maa henvende mine Ord til Tilhørerne, og det var heller ikke min Mening, men, naar det kan tillades Tilhørerne ved en saadan Latter at afbryde en Tale, maa man antage

Formanden: Jeg maa gjøre opmærksom paa, at det ogsaa er aldeles udenfor Forretningsordenen, naar Tilhørerne afbryde Taleren. Jeg har imidlertid ikke kunnet skjæln imellem, om den Latter, som det ærede Medlem fremkaldte, kom fra Tilhørerpladsen eller fra Medlemmerne i Salen; den var meget stærk fra Medlemmernes Side, og saaledes

som det ærede Medlem udtalte sig, kan det ærede Medlem ikke forundre sig over, at der fandt en Afbrydelse Sted.

Christensen: Ja, jeg maa da forlade dette Punkt, siden der er en saadan Latter, at man ikke kan komme til at udtale sig. — Jeg httrede, at jeg ikke kunde forstaae, hvorledes mine Standsfæller kunde være med at stemme for det foreliggende Forslag, og jeg vil tillade mig at gjøre det klart for enhver af mine Medborgere, at de ikke bør være med til at beklippe og bestære Valgretten for de Landboere, som Talsen her dreier sig om. Jeg vil spørge, om det er rigtigt, at en Mand, fordi han er rig eller høiere beskattet, skal veie ligesaa meget, som hele Communen, skjøndt det kunde være muligt, at Ingen i Communen vilde give ham sin Stemme. Man er saaledes i Begreb med at betage os vore Rettigheder, men Pligterne, faae vi Lov til at beholde. Skulde det komme dertil, at Fædrelandet trængte til sine Sønners Forsvar, vil jeg nok spørge, om den Høistbesatte kommer til at bidrage ligesaa Meget, som den hele Commune? Nei, i saa Fald troer jeg nok, at den simple Mand kommer til at gaae og gjælde for en Mand ligesaa vel som den Høistbesatte. Naar Spørgsmaalet dreier sig om at yde Bidrag til Statens og Communens Opretholdelse osv., saa troer jeg ogsaa nok, man faaer Lov til at være med og yde, Enhver efter sit Forhold, lige med den Høistbesatte; men naar det gjælder om Ligeberettigelse med andre Samsundsclasser, siger man til den simple Mand: Nei, dertil er Du ikke værdig. Jeg vil spørge den høitærede Forsamling, om vi nogensinde, enten her i Thinget eller udenfor samme, have opsæt os saaledes, at vi have gjort os uverdige til at staae lige med de andre Samsundsclasser? Jeg troer ikke, at det med Grund kan siges, at vi have misbrugt Friheden, men dog vil man beklippe den for os, og det er dette, hvortil jeg ikke kan være med. Jeg er overbevist om, at jeg og mine Standsfæller altid, hvor Spørgsmaalet har dreiet sig om Æstergivenhed og Jærlighed, have vilst en saadan, men derimod kan det vel være, at vi have begaaet den Feil, at vi